Strange Personality

On Octombrie 09, 2017

În confruntarea cu tine însuți poți ieși învingător doar dacă adevărurile la care te raportezi nu sunt străfulgerate de sentimentul acut al conștiinței încărcate.

Am totul în mine, împrăștiat, fără răspuns, provenit dintr-o cunoaștere pe care numai Dumnezeu o înțelege, pe care doctorii ar putea-o diagnostica greșit drept o boală a sistemului nervos, care înnebunește sau strigă a disperare. O cunoaștere pe care sfinții ar lua-o drept auto-condamnare, o închipuire ce nu trebuie încurajată, fiind respinsă de la bun început ca neîntemeiată.

Însă una pe care artiștii, încercați de lupta dintre lumini și umbre, în care există mereu o cale de mijloc pentru a îmbina cele două contrarii, dând rotunjime figurilor, o salută cu respect ca valabilă în propria ei originalitate.

Când încerci să te înțelegi, așa cum ar face-o un artist angrenat într-un proiect nebunesc, asumând un pariu existențial și creator, de recuperare a întrebărilor și răspunsurilor pierdute înăuntrul tău, îți încarci imaginarul și realul de prezența unui obstacol numit: prejudecată. Așa se explică neliniștea, febrilitatea, agitația sufletească.

Vulnerabil în direcția închipuirilor firești, a căror măsură conduce dincolo de dispoziția nevrotică, în direcția minimei rezistențe la nervi, fără vreo legătură cu blânda comparație între realitatea empirică și iluzorie, simt cu toată căldura acea drăgălașă arătare a visului născocit de luciditatea unei minți fantastice. O mică confesiune a unui gând de Creator, unde domnește imposibilul, lăsându-și amprenta replicii originale la toate nivelurile sale de manifestare.

Numai o trăsătura de penel reușește o sublimă surprindere a stării de haos lăuntric, acolo de unde începe lupta pentru o artă orientată spre o construcție a vieții și unde se termină resemnarea în fata rațiunii pure. Identitatea ascunsă pe care mi-o asum, îndesată într-un tremur interior, este o implicită auto-condamnare la iadul de a mă vedea mic, cu propriile limite, simțindu-mă asemenea unui orfan, singur în fața neantului.

Leadership: Poți să asiguri relevanța propriilor experiențe de explorare a sinelui în vederea lămuririi înțelesului acordat ideii de confidențialitate, pe măsură ce mesajul artei tale va fi adâncit în conștiința unei unui observator rezonabil?

Necunoscutul care pregătește îndelung cuvântul scris este experiența unei rătăciri asumate, linia de start a unei curse tulburi sub un cer acoperit de nori, un gest al performanței utopice cu multe înțelesuri, o căutare îndârjită a Tainei care se va destăinui cândva, tot atât de declanșatoare de tensiuni, neliniști, impregnări negative și blocaje, precum adâncul unei prăpăstii chinuitoare.

În sfârșit, iată-mă modelator al conștiinței încărcate de puterea cu care Forța Divină m-a înzestrat de la naștere, după pofta inimii mele, dar nu după regulile rațiunii coerente care te ghidează numai după ceea ce mintea poate explica.

Rațiunii i se adaugă o viziune coerentă și bine definită pentru viitor, modelând regulile explicate cu ajutorul artei raportată la conștiința Divină, forța puterii mele de creație, pornind din dreptul inimii și unindu-se cu mintea plină de idei, nu de programări. Iată-mă în sfârșit,

înzestrat cu mintea care poftește la darul de a fi înălțată la rang de experiență de creație, dar prinsă într-un blocaj numit "confidențialitate", adică incapacitatea de a oferi lumii mai mult decât este în stare inima să aducă în prim planul unei treziri spirituale.

Confidențialitatea este o mărturisire a unei experiențe trăite intens și profund, prin referire la un transcendent „ezoteric", având ca sursă de inspirație o motivare puternică venită dintr-un alt nivel al realității. Un nivel în care pot fi produse schimbări profunde de ordin moral, psihologic, spiritual sau intelectual, într-o interpretare imaginativă, cum ar fi: *„ mă simt atins de un fior mistic "*.

Leadership: Tinzi să posezi o oarecare pertinență pentru gândirea promovată ca pe o îngăduință a psihicului și a spiritului în mijlocul unei arte care își găsește corespondența în interiorul unui monolog de o poetică existențială aparte?

Am tot timpul în vedere simbolistica creației marelui scriitor Victor Hugo care a dedicat mereu câte un monolog ființei absente sau prezente în marele Tot spiritual, făcând apel la emoții conceptualizate ori obiectualizate, un monolog despre izolarea poetului în lumea gândurilor sale. Nu încetez să-mi aprofundez gândurile precum m-aș raporta la măreția creației divine, adoptând o tehnică de redare a importanței artei prin intermediul unei simbolistici a lucrurilor din jur și, mai cu seamă, printr-o surprinzătoare comunicare afectivă cu peisajul unui soare arzător, al unui vârf de munte, sau al unui basm frumos.

Un scriitor mare este asemenea unui artist genial care, dedicându-și timpul plăsmuirii de emoții în unicitatea coloristicii, trebuie să se izoleze mai întâi într-un monolog adresat posterității, departe de felurite valori obiectualizate care îi elimină prezența din lumina cu totul nouă a ansamblului creației, distrugând orice comuniune cu Dumnezeu. Culoarea este lupta eroică a unui suflet care se împotrivește tuturor jumătăților de măsură.

Recunoscând faptul că lângă dreptul omului, sau cel puțin pe lângă el, este dreptul sufletului, Hugo și-a îndreptat toată puterea minții spre căile misterioase ale etapelor firești din existența cea mai profundă, ale facerii de bine, ale vieții spirituale, ale Providenței, acest lung șir fiind singurul ritm al realităților sale. După părerea sa, în miezul oricărui fenomen există întotdeauna o lege și o personalitate:

„Zdrobirea fanatismelor și respectul adânc față de infinit, iată ce urmărește legea. Să nu ne mărginim a ne închina arborelui creației și a contempla uriașele lui ramuri pline de stele. Avem o datorie: să prelucrăm sufletul omului, să apărăm misterul împotriva minunilor, să adorăm neînțelesul și să respingem absurdul, să nu recunoaștem din ceea ce nu se poate explica decât ceea ce e necesar, să însănătoșim credința, să îndepărtăm superstițiile din calea religiei, să-l curățăm de omizi pe Dumnezeu."

Leadership: Ești în stare să te judeci după ritmul gândirii și al gradului de înțelegere a fiecărei limitări pe care o dă propria putere de apreciere a artei interpretative, alături de "ingenium" ?

Dacă cineva m-ar judeca numai după ritmul gândirii și al gradului de înțelegere a fiecărei limitări, alături de *ingenium* , și nu după faptele de fidelitate față de idealul echilibrului, acceptat ca valoare în sine, autonomă, pledând pentru libertatea imaginativă a artistului, probabil s-ar simți vrednic și liber de a putea alcătui o lege. De a lega împreună pe "da" și pe "nu", după cum îi place. Da-ul unei conștiințe bune față de Dumnezeu și Nu-ul unei critici lucide, al unei minți nonconformiste.

Dar mai întâi el trebuie să posede o anumită pertinență pentru gândirea promovată ca pe o îngăduință a psihicului și a spiritului de a judeca binele și răul, deosebindu-le prin ceea ce

mărturisești despre tine în numele a ceva mai presus de tine. O pertinență care, după părerea mea, trebuie să o încerce toți oamenii în fața adevărurilor scoase la iveală de acest capitol al vieții, aferent nivelului de maturizare artistică: Coerența Destinală sau *„To be nobody but yourself”.*

Greșeala care te poate trage în jos în mod constant are ca și caracteristică definitorie tendința de a judeca propria „excepție” de fond ridicând-o la rang de cauză. Însă fără a cunoaște, fără a avea răbdarea de a înțelege, fără a trece prin filtrul conștiinței și psihicului aspectele care te împing să tragi în grabă concluzii. Aici, trebuie să amintim de termenul "ingenium", desemnând talentul imens al unui artist, devenit scriitor, care are răbdarea și datoria de a se evalua în funcție de monologul pe care îl construiește în jurul frumuseții perene a artei.

Puterea de apreciere a artei interpretative rezidă din expresivitatea creației pe care o poți ridica la rang de conștiință prin prezența monologului liric adresat unui personaj care te intrigă sau te fascinează, reflectat sub forma apelurilor către posteritate.

Conform wikipedia, în genul liric domină viziunea și transfigurarea artistică, autorul apelând la tehnici aluzive și asociative, creând un univers de mare forță de sugestie ce se adresează sensibilității cititorului.

Strange Personality are sensul de concluzie la ceea ce ți se întâmplă când ești pus în dificultatea de a-ți judeca singur autenticitatea, limitele, calitățile, valorile și realitatea. Reacția ta în fața oricăror sub așteptări poate fi oricare, de la indiferență la o explozie de emoție copleșitoare, una de genul „sigur mă înșel” ori, pur și simplu: „nu pot să cred”.

În confruntarea cu tine însuți poți ieși învingător doar dacă adevărurile la care te raportezi nu sunt străfulgerate de sentimentul acut al conștiinței încărcate.

* Notă: Hi Profile - Strange Personality

Source: https://neculaifantanaru.com/strange-personality.html